

הרה"ח ר' אביגדור אלבום ז"ל קה"ח ר' נחמיה ז"ל ד' שבט תשע"ג לנ"ק

ציוני דרך מתולדותיו:

ועמלו. גם לאחר נישואיו עם זוגתו תבלחט"א בת הרה"ח ר' יחיאל מיכל ברנד ז"ל מחשובי חסידי קאמארנא, המשיך לשקוד כתורה, ואף כשנאלץ להביא פרנסה לביתו עשה מלאכתו עראי ותורתו קבע.

בשנות בחרותו זכה להתקרב לחצר הקודש בעלזא והיה מסתופף רבות בצל קדשו של כ"ק מרן מהר"א זי"ע שהיה קורא לו בחביבות 'דער יונגערמאן פון ירושלים' וכל ימיו היה שח מאשר זכו עיניו לחזות בצילא דמהימנותא. לימים, עם עלות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א על כס אבותיו הק', דבק בו באמונת אומן ותמיד עמד לפניו בהתבטלות עצומה.

לאחר רוב עמל ויגיעה זכה להוציא לאור את ספריו "ואתה תחזה" על התורה, על הש"ס ועל הרמב"ם, בהם הביא את חידושי המבורכים שנתקבלו בחיבה ובהערכה בקרב שוחרי תורה רבים, שהביעו התפעלותם מעומק סברותיו והגיגי פלפוליו.

מיוחדת הייתה השתוקקותו לזכות לבניין בית המקדש וכל ימיו עסק בענייני עבודת המקדש והקרבת הקרבנות, ואף הוציא לאור ספרים וחיבורים בעניינים אלה, בהם ספר "תורת הבית" (ג' חלקים), המקיפים באופן נרחב את ענייני בית הבחירה ועבודת הקרבנות. כן היה לעוזר לתלמידי-חכמים רבים שעסקו בהלכות עמוקות אלו ופתח עיניהם בלימוד מקצוע מורכב זה.

כבר משנות בחרותו ועד זקנה ושיבה שימש כ'גבאי צדקה' והיה מכתת רגליו מבית מדרש אחד למשנהו, לאסוף כספים עבור משפחות נזקקות, בהן רבנים וחסידים נעלים שנהנו מצדקתו, כשהכל נעשה בהסתר ובהצנע לכת עד יומו האחרון ממש.

למנוחת עולמים

בשנותיו האחרונות הלך ונחלש, אך המשיך להקדיש שעות יומו לתפילה במתינות מילה במילה וללימוד התורה, עד שמצבו הדרדר ובבוקר יום שלישי ד' בשבט תשע"ג השיב את נשמתו לבוראה.

בהלווייתו מרובת המשתתפים, שיצאה מביתו בקרית בעלזא בירושלים, קשרו עליו דברי מספד רבנים חשובים ובני המשפחה. מסע הלוויה עבר ליד בית המדרש הגדול, שם צעד כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בראש המלווים. נטמן בחלקת 'מחזיקי הדת' בהר המיז.

זכה להותיר אחריו דור ישרים מפואר, בנין וחתניו רבנן, ומהם נכדים ונינים העוסקים בתורה ובמצוות וצועדים בדרכי הנכוחים.

ר' אביגדור ז"ל נולד ביום ד' תשרי שנת תרפ"ח בעיר לודמיר, לאביו הרה"ח ר' נחמיה ז"ל שהיה מחשובי חסידי טריסק, ולאמו מרת פראדיל כת הרה"ח ר' שלמה לוי ז"ל. בהיותו כבן שנה נפטרה עליו אמו ע"ה והותירה את אביו מטופל בשלושה עוללים רכים.

בהיותו כבן שלש עשרה פרצה מלחמת העולם השנייה. עם פלישת הצוררים הנאצים לעירם גרשה סאת סכלם של יהודי העיירה ששתו את כוס התרעלה עד תומה, כשחם סובלים מהריגות ושחיטות, עד כליונם של בני העיירה הי"ד.

במשך כל אותה תקופה התחבא בבונקרים ובורות יחד עם אביו ואחיו התאום הרה"ח ר' דוד טעביל ז"ל, כשחייהם תלויים להם מנגד. פעמים רבות ראו את מר המוות לנגד עיניהם ואך בניסו ניסים ניצלו חייהם.

לאחר שחרור המחנות ע"י בעלות הברית היה ר' אביגדור חלש וחולה מאוד ואביו הוצרך לשאתו על כתפו כשהוא קרוב לשערי מוות. כוחות הצבא שכבשו את המחנה חילקו צלחות מרק חמות ומוזינות לניצולים ואביו ר' נחמיה הפציר בו לאכול מהמרק, אך ר' אביגדור שהיה בחור צעיר לימים סתם את פיו בכח ולא הסכים בשום אופן לטעום ולו טיפה מהמרק שנתבשל בכלי טריפה, למרות מצבו הקשה והמיסר, באמרו כי לא שרד את השואה האיזמה בכדי להתגעל במאכלי טריפה...

עם תום המלחמה נשאר ערירים ודווים, לאחר שכל בני משפחתם הענפה נספו בשואה האיזמה, הי"ד. לאחר שהתגלגלו מעיירה לעיירה הגיעו למחנות העקורים באיטליה, כשכוננתם לעלות לארץ הקודש. ר' אביגדור, שהיה אז בחור צעיר לימים, מצא ניחומים לנפשו בלימוד התורה הקדושה, ביגיעתה ועמלה, ניצולים ששהו במחנה העידו כי הוא ואחיו היו מן הבודדים שלא התעניינו כלל בכל האירועים, אלא ישבו בחוף עטופים בשמיכה שהגינה עליהם מענן היתושים ועסקו בתורה בלי הפסק תוך שמירת עיניים מופלגת.

לאחר שאחיו הצליח לעלות לארץ ישראל עלה גם ר' אביגדור לאר"י באניות מעפילים, אך למרבה הצער הגלו אותם הבריטים לקפריסין, שם המתינו עד לקבלת רשיון העליה לאר"י. שם פגש את הגה"צ רבי אהרן מרדכי רוטנר זצ"ל שהעיד כי זוכר אותו יושב ועוסק בתורה יומם ולילה.

במעלות התורה והחסידות

בערב יום הכיפורים תש"ח זכה לחון את עפר ארה"ק ונכנס ללמוד בישיבת סאטמאר בירושלים, שם עלה ונתעלה במעלות התורה היראה והחסידות וכל מכריו מפליאים את שקידתו